



(□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□  
□□□□□□□□ □□□□□□□□□□?)

□□ன் னல் அடித்ததுபோல எல்லாமே சட்டென்று நடந்துவிட்டது. அதிர்ச்சியில் இருந்து நான் மட்டுமல்ல, அவளும் மீளவில்லை என்பதை அவளது அந்தப் பிடி உணர்த்தியது.

எவ்வளவு லாவகமாய் அவள் என்னைக் கடந்து சட்டென்று திரும்பி பின்பக்கமாய் வந்து என்னை இறுக்கி அணைத்தாள் என்பது எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. தன்னபை பாதுகாக்க என்னை முன்னால் தள்ளி நிறுத்தினாளோ, அல்லது எனது ஆண்மையில் அவளுக்கு இருந்த அதீத நம்பிக்கைதான் காரணமோ திரியவில்லை, எதுவாய் இருந்தால் என்ன, என்னை நம்பிச் சரணடைந்தவளாகக் காக்கவேண்டியது எனது பொறுப்பு என்பதை உணர்ந்து அவளுக்கு அடக்கலம் கொடுத்தேன்.

தற்செயலாகத்தான் அது நடந்தது, பாடசாலையால் வரும்போது அவளது பின்சில் பட்டி திரெுவில் விழுந்து விடவே அதைக் குனிந்து எடுக்க முயன்றபோது, முன் வீட்டு வாசலில் படுத்து நின்ற நாய் தன்னைத் தாக்கத்தான் எதையோ எடுக்கிறாள் என்ற பயத்தில் அவளைத் துரத்தத் தொடங்கியது. அந்தச் சமயம் பார்த்து நானும் எங்கள் வீட்டுக் கறேறதை திறந்து வெளியே வந்தேன். அதனால் தான் பாதுகாப்புத் தேடி ஓடிவந்து அருகே நின்ற என்னைக் கட்டிப் பிடித்தாள். அழகு ஓவியம் ஒன்று இதமான உடம்பும் சதையுமாய் என்னைத் திடீர் ரெனக் கட்டிப் பிடித்ததில் நான் அதிர்ந்து போனதென்னவோ உண்மைதான். அதுவும் சில நாட்களாக யார் மீது எனக்கு ஒருவித ஈர்ப்பு ஏற்பட பிரயோசனமே, அவளே வலியவந்து என்னை அணைப்பதென்றால்? ஒரு ஸ்லோமோஷன் காட்சிப்படம் போல அந்தக் காட்சி என் மனதில் திரும்பத் திரும்ப நிழலாடிக் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தியது. சொர்க்கத்திற்குப் போனது போன்ற அந்த இனிய சுகம் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. அதிர்ச்சியில் இருந்து அவள் மீண்டபோது, பணைக்கே உரிய நாணம் அவளைச் சட்டென்று விலகி நிற்கவைத்தது. வந்தது வியர்த்திருந்த முகத்தில் இன்னமும் பயக்களைத் தெரிந்தது. இப்பொழுதும் அவளது உடம்பு லசோகப் பதறிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. மிச்சு வாங்க ஓடி வந்ததில் அவளது மார்பகம் மலேமும் கீழும் ஏறி இறங்கியது. பாடசாலையின் மெல்லிய வளைவைச் சீரூடன ஆங்காங்கே வியர்வையில் தோய்ந்து போனதில் அந்த இடத்தையெல்லாம் சூரியவெளிச் சம்வட்டம் போட்டு அதிசயமாய்க் காட்டியது. வயசுக் கோளாறோ என்னவோ எனது பார்வை சட்டென்று அங்கே போய் திறித்தபோது, அவள் என்னை அணைத்தபோது ஏற்படாத உணர்வு அந்த வனப்பில் கிளர்ந்தெழுந்தது. வேறொரு நேரம் என்றால் எனது பார்வையின் உக்கிரத்தை அவள் புரிந்து

கொண்டிருப்பாள், இப்போதைய நிலையில் சூயமாக இயங்க முடியாமல் தடுமாறியதில் அவள் அதைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை என்பது எனக்குப் புரிந்தது. தப்பாத இடத்தில் தப்பான பார்வை என்பதால் வலிந்து பார்வையைத் திசை திரும்பினேன். 'இதிலே கொஞ்ச நேரம் இருங்க..!' அருகே இருந்த மரக்கூற்றியைக் காட்டிச் சொன்னேன்.

அவள் பாதையைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே தயக்கத்தோடு உட்கார்ந்தாள். உட்கார்ந்ததும் ஓடிச் சென்று ஒரு டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன்.

அதை வாங்கிய அவள் என்ன செய்வது என்று திரியாமல் உட்கார்ந்தபடியே என்னை மலேமும் கீழும் பார்த்தாள். 'பயந்து போயிட்டீங்க, இதைக் கொஞ்சம் குடியுங்க..' என்றேன்.

சூயமாக இயங்க முடியாமல் எனது வழி நடத்தலுக்காகவே காத்திருந்தவள் போல, மளமளவென்று தண்ணீரைக் குடித்தாள்.

மூலக்கூறு ஒரு பிள்ளையார் யானை உருவில் வந்தது போல எனது காதலுக்குப் பரைவர் நாயின் உருவில் உதவிக்கு வந்தாரோ? என்று திரெவிலே விழுந்து கிடந்த புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கும் போதும் மனசுக்குள் யோசித்தேன். பொறுக்கிய புத்தகங்களை அப்படியே எடுத்து வந்து அவளிடம் கொடுத்தேன். வாங்கிக் கொண்டாள், நன்றி சொல்லவில்லை. தன்னசைச் சூற்றி என்ன நடக்கிறது என்றே திரியாத அதிர்ச்சி நிலையில் அவள் இருந்தாள்.

'ஆய் ஓகே..?' என்று வினாவினேன்.

கனவூலகிலிருந்து கலந்தது 'ஓம்' என்று என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துத் தலை அசைத்தவள், மீண்டும் மெல்லத் தலை குனிந்தாள். அதுவே அவள் அழகிற்கு அழகு சேர்த்தது.

சற்றே தலை குனிந்தாள், சாமீ ! இவளழகை  
எற்றே தமிழில் இசைத்திடுவனே? கண்ணிரண்டும்  
ஆள விழுங்கும் அதிசயத்தகை கபூவனோ?  
மீள விழியில் மிதந்த கவிதையெல்லாம்  
சொல்லில் அகப்படாமோ?

ஏக்கப் பெருமச்சு விட்டபடி மெதுவாக எழுந்து வீதியைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே வீட்டு நோக்கி நடந்தாள். என்னைத் தான் திரும்பிப் பார்த்தாளோ அல்லது திரும்பவும் தன்னை அந்த நாய் துரத்தலாம் என்ற பயத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தாளோ திரியவில்லை. அவளுக்கு சற்றுமுன் நடந்ததை நினைத்துப் பயம் இருந்திருக்கலாம். நாய் துரத்தாவிட்டாலும் என்குமம் அவளைப் பின்னால் துரத்திக் கொண்டே சென்றதை அவள் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஏக்கப் பார்வையோடு அவள் பிரிந்தபோது, பாரதி கண்ட கனவூகளை எனக்குச் சொந்தமாகி, அவளிடம் கண்ட அந்த ஆள விழுங்கும் அழகை எனக்குள் மென்று சுவைத்துப் பார்த்தேன். நான் நானாக இல்லலை என்பதை என்னவிட்டு அவள் பிரிந்த அக்கணமே நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

அவள் என்னைவிட ஒரு வகுப்பு மலேவே படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பள்ளிச் சீருடையில் கிட்டமாக மாணவிகள் போகும் போது மற்றவர்களையிட அவள் மட்டும் வித்தியாசமாய் என்கண்களில் பட்டாள். தினமும் எத்தனையோ பண்களைப்

பார்த்தாலும், என்னகை கவரக்கூடிய ஏதோ ஒருவித கவர்ச்சி அவளிடம் இருந்திருக்கிறது. அதுதான் என மனம் நரேகாலம் தரெயாமல் அவளைத் துரத்தித் திரிகிறது என பதனை நான் புரிந்து கொண்டேன். அவள் கல்லரிசீ ருடயைல் மட்டுமல்ல எந்த உடயைலும் சிரித்த முகத்தோடும் அழகாகவே இருந்தாள். அந்த நிகழ்வின் பின் என்னகை கண்டால் ஒரு புன்சிரிப்புடன் தலையை குனிந்து கொள்வாள். பணமயைல் நளினம் அவளது ஓவ்வொரு அசயைலும் வளையப்படுவதைத் தினமும் அவதானித்தேன். எனக்குள் மெல்ல மெல்லக் காதலை வளர்த்துக் கொண்டே தவிர காதலைச் சொன்னதில்லை. சொல்ல நினைத்தாலும் விலாங்குமீன்போல நழுவிக் கொண்டேயிருந்தாள். ஒரு நாள் படிப்பதற்கு ஏதாவது கதைப்புத்தம் இருக்குமா என்று வலியவந்து கேட்டாள். கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை ஏன் நழுவவிடவான் என்று குறுகுசுமிலர் நாவலை அவளிடம் கொடுத்தேன். படித்துவிட்டு மிகவும் அருமயான நாவல் என்று வர்ணித்தாள். ஏன் என்று வினாவினேன். அதில் வரும் கதாநாயகனின் பெயர் தனக்கு மிகவும் பிடித்த பெயர் என்றாள். அதன்பின் எங்களிடயைப் புத்தகப் பரிமாறல் அடிக் கடி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நாட்பின் போர்ச் சமூல் காரணமாக நாங்கள் பயந்து பயந்தே தினமும் வாழ்வண்பி வந்தது. ஒருநாள் எங்கள் ஊரைநோக்கி இராணுவம் திடீரென முன்னேறுவதாகச் செய்தி வந்தது. நாங்களும் எங்கே போவது என்று தரெயாமல் அவசரமாக இடம் பெயர்ந்தோம். உயிர் வாழ ஆசைப்பட்டும் ஆளுக்கொரு திசைநோக்கிச் சென்றதால் அவளை நான் மீண்டும் சந்திக்கவில்லை. நான் புலம் பெயர்ந்து வளையநாடும் வந்திருந்தேன். அவளும் அப்படியே ஏதாவது வளையநாட்பிறகுப் போயிருக்கலாம் என்று என்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டும் மறமுகமாக அவளைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

மின்னஞ்சல்கள் தினமும் நிறயை வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கும். இலவசம் என்பதால் விரும்பியவர்கள் எல்லாம் திக் கெட்பில் இருந்தும் அனுப்பிக் கொண்டிருப்பார்கள். வண்பாதவற்றை அழிப்பதே மிகவும் சிரமமாக இருக்கும். அன்றும் ஆர்வம் காரணமாக நண்பன் ஒருவன் அனுப்பிய மின்னஞ்சல் ஒன்றைத் திறந்து பார்த்தேன். வன்னியில் நடந்த ஒரு புத்தக வளையீட்டு விழாவில் பிரதி பெறுபவளின் பகம் என கவனம் திரும்பியது. அவள்தோன், இயக்கப் பெயராக இருக்கலாம் பெயர் மட்டும் மாற்றப்பட்டிருந்தது. அப்படி என்றால் அவள் அங்க்தோன் இருக்கிறாளா? இது எப்படிச் சாத தியமயிறு, ஒரு நாயகை கண்டு பயந்து அந்த ஓட்டம் ஓடியவள், துப்பாக் கி ஏந்துவாளா? என்னால் கடசைவரை நம் பமூடியாமலே இருந்தது. தமிழர் வாழ்ந்த நிலமெல்லாம் இராணுவத்தால் மெல்ல மெல்ல ஆக் கிரமிக் கப்பட்டது. யுத்தம் ஓய்ந்து வன்னி நிலம் பறிபோனபோது அவளுக்கு என்ன நடந்தது என்றே தரெயவில்லை. எந்த ஒரு செய்தியும் அவளைப் பற்றிக் கிடகை கவில்லை.

தினமும் வரும் திடுக்கிடும் செய்திகளகைக் கேட்கும் போதும், படங்களகைக் காணொளிகளபைப் பார்க்கும் போதும் அவளை நினைத்து என மனம் வதேனயைல் தடும்மாறும்.

மாவீரர் தினத்திலன்று ஓவ்வொரு முறயையும் மலரஞ்சலி செய்யும் போது என்கண்கள் பனிக் கும். 000000000000 0000000 000000000000, 000000000000 என்பதும் எனக்குத் தரெயும். ஆனாலும் அர்பணிக் கும் அந்த மலர்கள் நிச்சயமாக அவளுக்குக் காக இருக்கக் கூடாது என்று ஓவ்வொரு தடவயையும் என மனம் சூயநலமாய் நினைகை கவகை கும்.

